

Arrest

nr. 196 396 van 11 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. SMEKENS *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 juni 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 19 juni 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 november 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd op 18 april 2017 op het Commissariaat-generaal gehoord.

1.3. Op 13 juli 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 17 juli 2017 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in al Beddawi, de Libanese nationaliteit te bezitten en een soennitisch moslim te zijn. Bij de registratie van uw geboorte zou de ‘mukhtar’ een fout gemaakt hebben en u werd ingeschreven als zou u zes jaar ouder zijn. Uw vader, die in 2012 is verongelukt, was eveneens geboren in al Beddawi en had zowel de Libanese als de Syrische nationaliteit en dit omdat zijn vader een Syriër was. Uw moeder heeft de Syrische nationaliteit, maar ook de Libanese op basis van jullie, haar kinderen. Al uw broers en zussen hebben de Libanese nationaliteit, behalve één broer die op basis van huwelijk ook de Syrische nationaliteit heeft gekregen.

Jullie woonden tot 1998 in Libanon, waarna jullie met het gezin naar Baniyas, Syrië, verhuisden vanwege het werk van uw vader, wiens bedrijf in Tartous (import en export van bouwmaterialen) was gevestigd. U werkte voor een oom, Uthman, die ook actief was in een gelijkaardige branche in Homs. Sindsdien woonde u in Lattakia. U had in Syrië een verblijfsvergunning op basis van uw werk die u jaarlijks diende te verlengen bij de dienst immigratie en paspoorten. In kader van deze werkzaamheden reisde u regelmatig naar Libanon, de laatste keer gebeurde dit eind 2013. U kende in kader hiervan nooit problemen.

In 2012 huwde u in Baniyas met de toen 12-jarige, maar naar uw zeggen werd er ook bij haar registratie een fout gemaakt en was ze eigenlijk 14 jaar, J.(...) I.(...) (OV X; CG X) die zwanger van u was geworden. Zij heeft de Syrische nationaliteit. Jullie huwelijk werd zowel op de familierechtbank in Baniyas geregistreerd als op de Libanese ambassade in Damascus. Jullie dochtertje, R.(...), werd in september 2012 in Banyas geboren, zo stelt u, en heeft de Libanese nationaliteit. Naar aanleiding van uw huwelijk en het gegeven dat u reeds een aantal jaren in Syrië verbleef was u van plan de Syrische nationaliteit aan te vragen, maar dit zou nooit gebeurd zijn omdat u het land diende te verlaten.

U was nooit politiek actief in Syrië, dit in tegenstelling tot uw oudste broer, N.(...), die deel uitmaakte van de groep Amal en betogingen organiseerde tegen het regime en hier ook aan deelnam. Deze broer is intussen overleden aan de gevolgen van een hersenbloeding. Een ander broer, M.(...), werd in 1982 door Hezbollah gevisieerd omdat hij samen met andere jongeren betoogde voor de Iraanse ambassade. Hij vluchtte datzelfde jaar naar Frankrijk en kreeg er zijn papieren op basis van zijn huwelijk met een Française.

In 2012 vielen de veiligheidsdiensten jullie bedrijf binnen, uw oom had deelgenomen aan een betoging in Bab Derib, en werd in zijn been geschoten waarna hij naar Turkije diende te gaan voor behandeling. U nam het beheer van het bedrijf over totdat het werd gebombardeerd.

Op 14 september 2013, u was van Amman, Jordanië, op de terugweg naar Syrië toen u bij de grens, samen met 5 andere personen, werd aangehouden door de Syrische veiligheidsdiensten, uw paspoort werd ingehouden en u werd naar een kamer gebracht. Jullie werden geblinddoekt en mishandeld. Rond de vijfde dag van uw detentie vernam u dat u ervan werd beschuldigd deelgenomen te hebben aan een betoging voor de Syrische ambassade in Amman en de rebellen te hebben gefinancierd, temeer u toen in het bezit was van buitenlandse valuta. U moest ‘uw misdaden’ bekennen en u werd naar uw oom gevraagd. Na een vijftiental dagen werd u door tussenkomst van advocate A.(...) H.(...), een oude kennis van uw oom wier man werkte bij de inlichtingendienst in Lattakia, overgebracht naar hun kantoor aldaar en werd u vrijgelaten op borg. Uw oom, Uthman, had dit geregeld. Hoe deze invrijheidstelling precies werd geregeld weet u niet. Uw advocate deelde u mee dat u het Syrisch grondgebied diende te verlaten en u werd naar de Turkse grens gebracht waarna u uw reis met de hulp van smokkelaars verderzette. In Antakya ontmoette u uw schoonvader die u meedeelde dat hij de reis van uw echtgenote en overige familieleden had geregeld. Omdat het er niet veilig was, u was illegaal en er waren informanten, diende u Antakya te verlaten en kwam u in een vrachtwagen naar België, waar u op 19 juni 2015 een asielaanvraag indiende. U stelt niet naar Syrië te kunnen gaan omdat u er geen huis en geen werk meer heeft en u bovendien vreest in de gevangenis te zullen belanden, evenmin durft u omwille van uw problemen in Syrië naar Libanon terug te keren.

Uw moeder, een broer en een zus, die in 2016 naar al Beddawi zijn teruggekeerd, hebben een negental maanden geleden Libanon verlaten. Hun bureaus daar zouden een brief van 'de afdeling informatie uit Beiroet' voor hen bestemd in ontvangst hebben genomen. Deze afdeling is belast met het onderzoeken van politieke zaken en de arrestatie van gezochte personen. De officieren van deze dienst behoren tot Hezbollah, zo geeft u aan, en zijn omwille van uw problemen in 2013 in Syrië naar u op zoek.

Uw Syrische echtgenote heeft hier reeds op 30 januari 2015 asiel aangevraagd en op 1 april 2015 de vluchtelingenstatus bekomen.

B. Motivering

Na het gehoor afgenomen door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo dient te worden opgemerkt dat uw vrees ten overstaan van uw land van nationaliteit beoordeeld dient te worden, meer bepaald ten aanzien van Libanon. U stelt niet naar Libanon terug te durven keren omwille van de problemen die u met de Syrische veiligheidsdiensten in 2013 hebt ondervonden en stelt dat u gezocht wordt door officieren van Hezbollah die behoren tot de afdeling informatie in Beiroet (CGVS p.8).

Vooreerst dient opgemerkt dat er aan uw problemen met de Syrische veiligheidsdiensten geen geloof kan worden gehecht en wel omwille van onderstaande redenen. Zo stelt u in september 2013, bij uw terugkeer uit Amman, te zijn opgepakt en gedurende **vijftien dagen** te zijn gedetineerd, mishandeld en ondervraagd. U gevraagd of u ooit eerder, of eventueel daarna, was gearresteerd, **ontkent u** dit met klem (CGVS p.5-6). Het is dan ook totaal niet geloofwaardig dat u ten overstaan van Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelt dat u gedurende **twee dagen** opgesloten werd (Vragenlijst CGVS vraag 3). U hier dan ook op gewezen, stelt u wel degelijk vijftien dagen te zijn gedetineerd, zonder ook maar een poging te doen deze discrepantie te vergoelijken. Vervolgens geeft u aan na vijf dagen detentie **te hebben vernomen** waarom u werd opgepakt, meer bepaald dat u tegen het regime zou hebben betoogd en via uw oom de rebellen zou hebben gefinancierd (CGVS p.6); dit in tegenstelling tot uw verklaringen bij DVZ waar u aangeeft hieromtrent **geen enkel idee** te hebben gehad, 'je kan hier niet naar vragen', zo voegde u daar toe (Vragenlijst CGVS vraag 3). U hiermee geconfronteerd stelt u dat u zich diende te beperken tot de u gestelde vragen, wat totaal niet kan overtuigen daar er u bij DVZ uitdrukkelijk werd gevraagd waarom u in de gevangenis zat (CGVS p.6). Deze vastgestelde discrepanties die de kern van uw asielaanspraak betreffen zijn dusdanig ernstig dat er geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan de door u beweerde problemen.

Het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen wordt nog onderstreept door het gegeven dat u ten overstaan van DVZ ook **onvermeld** liet dat u pas na tussenkomst van een advocate, wier man werkte voor de inlichtingendienst in Lattakia, én na betaling van een borg vrijkwam. Andermaal hiernaar gepeild, stelt u de kans niet te hebben gekregen hierover te vertellen daar u zich tot de gestelde vragen diende te beperken (CGVS p.7). Het hoeft geen betoog dat ook deze uitleg geen afdoende verschooning biedt daar er toch van kan worden uitgegaan dat, mocht deze door u aangehaalde gang van zaken op waarheid berusten, u dit wel degelijk spontaan zou hebben opgeworpen. In dit kader dient daarenboven te worden opgemerkt dat u **quasi niets** weet te vertellen over deze advocate of wat ze precies in dezer heeft gedaan. U komt niet verder dan haar naam en het gegeven dat haar man de verantwoordelijke was van de inlichtingendienst in Lattakia. U gevraagd alles te vertellen wat u weet over haar, kunt u slechts toevoegen dat ze heel bekend is, uw oom haar al meer dan tien jaar kent en u haar één of twee keer bij hem hebt gezien. Andermaal aangespoord te vertellen over deze persoon kunt u slechts antwoorden niets meer over haar te weten, 'ze is een advocate en ze heeft mijn vrijlating geregeld' (CGVS p.7). Het hoeft geen betoog dat gezien ze een kennis was van uw oom, ze toch een niet onaanzienlijke rol in uw leven heeft gespeeld, er van uit kan worden gegaan dat u toch wel wat meer over haar en de manier waarop ze uw vrijlating heeft geregeld zou kunnen vertellen.

Gezien bovenstaande opmerkingen kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde 'Syrische problematiek' en bijgevolg ook niet aan uw bewering dat de dienst informatie in Beiroet (Hezbollah) naar u op zoek zou zijn en er kan dan ook niet besloten worden dat u omwille hiervan problemen in Libanon zou krijgen. Volledigheidshalve dient in dit kader nog te worden aangestipt dat u

aangeeft in Libanon nooit problemen te hebben ondervonden en u expliciet aangeeft dat het probleem dat uw broer in 1982 heeft gehad, geen uitstaans heeft met uw motieven (CGVS p.4, 9).

Volledigheidshalve dient er nog gewezen te worden op een discrepantie tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote. Zo stelt uw echtgenote dat ze in al Beddawi, Libanon, bevallen is van jullie dochter en er een viertal dagen heeft verbleven, terwijl u stelt dat uw echtgenote in Lattakia is bevallen (CGVS echtgenote X, p.7; CG p.7). U hiermee geconfronteerd antwoordt u dat uw echtgenote nooit in Libanon is geweest en u niet weet waarom ze dit zegt (CGVS p.7). Verder dient te worden opgemerkt dat uw echtgenote in kader van haar gehoor op het CGVS stelt in 2001 te zijn geboren en geen enkele allusie maakt op het gegeven dat dit niet zou correct zijn, zoals u verklaart (CGVS echtgenote X, p.4, 6; CG p.4). Gezien uw echtgenote zeer expliciet was in haar verklaringen doen deze vaststellingen afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u volgende stukken neer: uw Libanese identiteitskaart, uw vervallen Libanese paspoort (geldig tot 23/02/2014), uittreksel uit Libanees paspoort geldig tot 20/05/2015, bevestiging van uw huwelijk door de Libanese ambassade in Syrië, attest van woonst in Lattakia, bewijs van woonst in Baniyas (2008), uittreksel burgerlijke stand, huwelijksakte, inschrijving van uw echtgenote bij de burgerlijke stand, bevestiging huwelijk, inschrijving dochter gemeente Schaerbeek, verblijfstitel echtgenote. Al deze stukken hebben betrekking op gegevens die hier niet ter discussie staan en bijgevolg vermogen ze niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 2 juni 2017) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet.

Na de aanslag in Beiroet volgde een half jaar zonder terreur tot op 27 juni 2016 op één zelfde dag acht zelfmoordaanslagen plaats in de overwegend christelijke stad al-Qaa in Bekaa, op 5 km van de grens met Syrië. Hierbij vielen zes burgerdoden en 30 gewonden. Op 31 augustus 2016 ontplofte een berm bom in het stadje Zahle in het Noordoosten van de Beka. Hierbij liet één burger het leven en raakten 11 burgers licht gewond.

Anno 2016-2017 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische

groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JFSook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers geïdiseerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Ook in de tweede helft van 2016 en de eerste helft van 2017 bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Syrische rebelligroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor

Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Dit was ook het geval in 2016-2017. Er werden in dezelfde periode geen burgerslachtoffers door Syrisch grensgeweld gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdiseerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in het najaar van 2016 en het voorjaar van 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de retoriek langs weerskanten naar aanleiding van de tiende verjaardag van de oorlog.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdiseerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot eind maart 2017 vielen bij geweld in het kamp een dertigtal doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde gezamenlijke veiligheidsmacht tracht zich te ontplooiën in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen onder de aanwezigheid van een 200-tal extremistische strijders verbonden met Shabab al-Muslim.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat u gehuwd bent met de Syrische Jacklin Izdden die hier, samen met jullie dochtertje Rula dat de Libanese nationaliteit heeft, als vluchteling is erkend.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Onderhavige beslissing houdt evenwel enkel in dat u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Deze beslissing bevat

geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in uw privé-leven of dat u feitelijk gescheiden wordt van uw echtgenote en dochtertje.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 EVRM, artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het "algemeen beginsel van voorzichtigheid", en "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid".

Verzoeker volhardt dat hij ervan beschuldigd wordt deelgenomen te hebben aan een betoging voor de Syrische ambassade en dat deze daden toegerekend worden door de Syrische overheid. Verzoeker voert aan dat hij om deze redenen vreest terug te keren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker citeert uit persartikels aangaande de veiligheidssituatie aan de grens. Hij stelt dat eind juli de Hezbollah en het Libanese leger beiden een offensief gestart zijn aan de grens met Syrië en vervolgt dat de tegenpartij met deze veiligheidssituatie geen rekening heeft kunnen houden daar het offensief pas na de bestreden beslissing begonnen is. Verzoeker meent daarenboven dat hij, gezien hij 15 jaar in Syrië geleefd heeft voor zijn komst naar Europa, hij als een Syrische vluchteling aanzien zal worden. Hij citeert uit een persartikel dat handelt over de situatie van Syrische vluchtelingen in Libanon.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem de status van vluchteling "toe te kennen" en in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. In zoverre verzoeker behalve het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht nog andere beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, laat hij na te verduidelijken om welke beginselen het gaat, laat staan dat hij enige toelichting geeft op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel in de aangegeven mate onontvankelijk is.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat er, gelet op de discrepanties die de kern van zijn asielrelaas betreffen en zijn gebrekkige kennis aangaande de advocate die zijn vrijlating geregeld heeft of wat zij precies in deze gedaan heeft, geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde 'Syrische problematiek' en bijgevolg ook niet aan zijn bewering dat de dienst informatie in Beiroet (Hezbollah) naar hem op zoek zou zijn en er dan ook niet besloten kan worden dat hij omwille hiervan problemen in Libanon zou krijgen. Tevens wordt vastgesteld dat er actueel in Libanon geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft

kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 13 juli 2017, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Uit de artikelen 48/6, en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op omstandige, duidelijke en gedetailleerde wijze uiteengezet heeft waarom verzoeker de door hem aangevoerde asielmotieven niet aannemelijk heeft gemaakt. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het plegen van een vrees voor vervolging en het volharden in zijn asielrelaas. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontcrachten.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.8.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt daarnaast op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet. Na de aanslag in Beiroet volgde een half jaar zonder terreur tot op 27 juni 2016 op één zelfde dag acht zelfmoordaanslagen plaatsvonden in de overwegend christelijke stad al-Qaa in Bekaa, op 5 kilometer van de grens met Syrië. Hierbij vielen zes burgerdoden en 30 gewonden. Op 31 augustus 2016 ontplofte een berm bom in het stadsdeel Zahle in het Noordoosten van de Bekaa. Hierbij liet één burger het leven en raakten 11 burgers licht gewond. Anno 2016-2017 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JFS ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Ook in de tweede helft van 2016 en de eerste helft van 2017 bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Dit was ook het geval in 2016-2017. Er werden in dezelfde periode geen burgerslachtoffers door Syrisch grensgeweld gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in het najaar van 2016 en het voorjaar van 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de retoriek langs weerskanten naar aanleiding van de tiende verjaardag van de oorlog. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen

onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot eind maart 2017 vielen bij geweld in het kamp een dertigtal doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde gezamenlijke troepenmacht tracht zich te ontplooiën in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen onder de aanwezigheid van een 200-tal extremistische strijders verbonden met Shabab al-Muslim.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker de beoordeling van de veiligheidssituatie in Libanon betwist vermits eind juli de Hezbollah en het Libanese leger beiden een offensief gestart zijn aan de grens met Syrië en de tegenpartij met deze veiligheidssituatie geen rekening heeft kunnen houden daar het offensief pas na de bestreden beslissing begonnen is, merkt de Raad op dat de loutere vaststelling dat er zich een nieuw (veiligheids)incident voordoet in een regio die op grond van de omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie waarop de in het administratief dossier vervatte COI Focus gestoeld is als relatief veilig bestempeld wordt, op zich niet aantoonde dat de feitelijke vaststellingen in deze COI Focus niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, enz. De door verzoeker bijgebrachte persartikels, waarin nergens enig gewag wordt gemaakt van burgerslachtoffers, zijn niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie in Libanon zoals beschreven in de bestreden beslissing niet langer correct of redelijk zou zijn, doch liggen evenwel in dezelfde lijn als de informatie van verweerder. Verzoeker brengt dan ook geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.8.3. In de mate verzoeker aanvoert dat hij aanzien zal worden als een Syrische vluchteling gezien hij 15 jaar in Syrië heeft geleefd voor zijn komst naar Europa, wijst de Raad erop dat blijkens de gegevens in het administratief dossier verzoeker over de Libanese nationaliteit beschikt. Verzoeker betwist dit gegeven niet. De Raad merkt tevens op dat verzoeker in Syrië een verblijfsvergunning had op basis van zijn werk die hij jaarlijks diende te verlengen bij de dienst Immigratie en paspoorten. In kader van deze werkzaamheden reisde verzoeker regelmatig naar Libanon, de laatste keer gebeurde dit eind 2013. Verzoeker verklaarde in dit verband nooit problemen te kennen (gehoor 18 april 2017, 3-4). Ook dit gegeven wordt door verzoeker niet betwist. Dat hij in Libanon aanzien zal worden als een Syrisch vluchteling, is dan ook niet meer dan een blote bewering en weet verzoeker geenszins hard te maken aan de hand van objectieve en concrete gegevens. De verwijzing naar informatie aangaande de situatie van Syrische vluchtelingen in Libanon is te dezen niet dienstig.

2.8.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle

dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.12. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen, wijst de Raad er op dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS